

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/163/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113230957
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1113230957.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Ivany Štíftovej a JUDr. Romana Majerského v spore žalobcu: J. H. R., E., N. D. J., A., proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 12C/181/2013-83, zo dňa 29.3.2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
- II. Žalovanej priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu 16.9.2013 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu 25 000 eur s príslušenstvom, ospravedlniť sa a určenia, že v prípade ak žalovaná nesplní povinnosť uloženú rozsudkom, je žalobca oprávnený uviesť na jej náklady v časopise Q. T. ním žiadané ospravedlnenie a to titulom zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup, ako aj titulom ochrany osobnosti. Žalobu odôvodnil tým, že 25.6.2013 vydal senát Krajského súdu v Bratislave rozsudok 8Co/178//2013-279 v odôvodnení ktorého na strane 12 prvý odsek zhora uviedol, že "v danom prípade však nebolo trestné stíhanie vedené voči navrhovateľovi zastavené z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným ..., ale ... došlo k zastaveniu trestného stíhania výlučne z dôvodu premlčania, ktorým trestnosť činu zanikla v zmysle § 87 Trestného zákona". Poukázal na to, že citované skutkové tvrdenie senátu je lživé nakoľko výrok uznesenia 1Pv/1106/04-62 Okresnej prokuratúry Bratislava II konštatuje, že k zastaveniu jeho trestného stíhania došlo z dôvodu neprípustnosti trestného stíhania, pretože bolo preskúmanie lživého tvrdenia policajta o jeho trestnom čine neprípustné, nebolo možné zistiť, že sa predpoklad o tam popísanom skutku nenaplnil. Ďalej uviedol, že ohováranie, podľa ktorého spáchal trestný čin krádeže, za ktorý nebol postihnutý len preto lebo došlo k jeho premlčaniu, sudkyne krajského súdu zverejnili v právoplatnej verejnej listine vydané súdom Slovenskej republiky v medziach jeho právomoci. Argumentoval, že takto porušili jeho právo na prezumpciu neviny. Mal za to, že sudkyne uvedeného senátu ho ohovorili úmyselne nakoľko rozdiel medzi zánikom trestnosti činu z dôvodu premlčania a neprípustnosťou trestného stíhania sudkyňiam vysvetlila prokurátorka v uznesení Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 2.8.2006, č.k. 25KPt/65/06 a preto ho poznali. Na základe ohovárania žalobcu v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Co/178//2013 vznikla žalobcovi nemajetková z dôvodu, že bol ohovorený zo spôsobenia značnej škody krádežou, ktorá sa podľa zákonnej definície platnej v roku 2006 rovnala najmenej stonásobku minimálnej mzdy.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozsudku (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie uviedol, že konanie o žalobe v časti ochrany osobnosti (uloženia povinnosti žalovanej ospravedlniť sa a v časti určenia, že v prípade ak žalovaná nesplní povinnosť uloženú rozsudkom, je žalobca oprávnený uverejniť na jej náklady v časopise Justičná revue ním žiadané ospravedlnenie) bolo pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavené. V zostávajúcej časti žaloby vychádzal z toho, že žalobca si v konaní svoj nárok uplatnil v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z.z.") titulom nesprávneho úradného postupu orgánov štátu, pričom skonštatoval, že podmienka predbežného prerokovania nároku v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. bola splnená. Ozrejmil, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z., patrí k forme objektívnej zodpovednosti štátu, t.j. ide o zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie. Štát zodpovedá za škodu za súčasného splnenia troch podmienok. Týmito podmienkami sú: 1/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, 2/ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou, resp. nemajetkovou ujmom a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

3. Uviedol, že zákon č. 514/2003 Z.z. rozlišuje dve základné skutočnosti, ktoré môžu založiť zodpovednosť štátu, a to nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci. Nezákonné rozhodnutie je pritom rozhodnutie štátneho orgánu, ktoré po nadobudnutí právoplatnosti bolo zrušené alebo zmenené príslušným orgánom pre nezákonnosť. Otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno zo strany súdu posudzovať ako otázku predbežnú. Ak je rozhodnutie ako nezákonné zrušené príslušným rozhodnutím kompetentného orgánu, súd z takého rozhodnutia vychádza pri rešpektovaní prezumpcie správnosti tohto rozhodnutia.

4. Ozrejmil, čo treba rozumieť pod pojmom nesprávny úradný postup, pod pojmom škoda a tiež kedy je daná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a škodou. Pri posudzovaní uplatneného nároku sa zaoberal existenciou predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, pričom zdôraznil, že na vyvodenie zodpovednosti štátu je potrebné ich kumulatívne, t.j. súčasné splnenie. Neprítomnosť čo i len jednej z podmienok zodpovednosti má za následok zamietnutie celého nároku, keďže nie je daná zodpovednosť štátu za škodu.

5. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobca ako nesprávny úradný postup označil postup Krajského súdu v Bratislave spočívajúci v tom, že senát Krajského súdu v Bratislave v rozsudku sp. zn. 8Co/178//2013-79, v odôvodnení na strane 12 prvý odsek zhora uviedol, že "v danom prípade však nebolo trestné stíhanie vedené voči navrhovateľovi zastavené z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným ..., ale ... došlo k zastaveniu trestného stíhania výlučne z dôvodu premlčania, ktorým trestnosť činu zanikla v zmysle § 87 Trestného zákona".

6. Súd prvej inštancie skonštatoval, že predmetný rozsudok Krajského súdu v Bratislave nie je nezákonným rozhodnutím, nakoľko nebol ako právoplatný zrušený, tak ako to vyžaduje § 6 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z.z..

7. Zároveň dospel k záveru, že sa nejedná ani o nesprávny úradný postup. Objasnil, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci spočíva v postupe, ktorý s rozhodovacou činnosťou priamo nesúvisí, nevyústi do nej a neprejaví sa v obsahu konkrétneho rozhodnutia. V danom prípade však žalobca napadol priamo rozhodnutie súdu. Zdôraznil, že dvojinstančnosť súdneho konania nie je možné obchádzať uplatnením si nároku titulom nesprávneho úradného postupu. Výrok rozhodnutia, ani jeho odôvodnenie z vyššie uvedených dôvodov nemôžu zakladať nesprávny úradný postup, lebo ich namietaním sa de facto namieta nezákonnosť rozhodnutia vo veci samej, ktoré vychádzalo zo súdom na základe vykonaných dôkazov zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia.

8. Súd prvej inštancie poukázal tiež na tú skutočnosť, že žalobcom namietaná časť odôvodnenia, ktorú považuje za ohováranie obsahovo vyplýva z rozhodnutia Okresnej prokuratúry sp. zn. 1Pv 1106/04-62, zo dňa 8.8.2006, v ktorom je uvedené, že podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené, pretože trestné stíhanie je podľa § 9 neprípustné. V odôvodnení citovaného uznesenia je zdôvodnené,

že vyšetrením bolo zistené, že predmetný skutok bol premlčaný dňa 31.7.2005. Z paragrafového odôvodnenia citovaného uznesenia vyplynulo, že podľa § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, trestné stíhanie nemožno začať, a ak bolo začaté nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie premlčané. Ďalej je v odôvodnení uvedené, že podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak je trestné stíhanie neprípustné podľa § 9 a odcitoval znenie § 9 ods. 1 a ods. 3 Trestného poriadku.

9. Z výrokovej časti rozhodnutia okresnej prokuratúry mu ďalej vyplynulo, že voči žalobcovi bolo trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zastavené, teda bolo zastavené z dôvodu, že trestné stíhanie voči žalobcovi bolo neprípustné, pričom ako dôvod neprípustnosti v uvedenom uznesení bolo konajúcou prokuratúrou označené premlčanie trestného stíhania (uvedené vyplýva z aplikácie § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku okresnou prokuratúrou v uznesení o zastavení trestného stíhania žalobcu).

10. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal (a ani netvrdil) a z vykonaného dokazovania ani nevyplynulo, že by využil svojho oprávnenia obsiahnutého v § 9 ods. 3 Trestného poriadku a trval na prejednaní veci za účelom dosiahnutia jeho úplnej rehabilitácie prostredníctvom prípadného oslobodzujúceho rozsudku (porovnaj komentár k trestnému poriadku, IURA EDITION) a že by prejednanie veci na základe takto uplatneného práva žalobcu prebehlo a trestné stíhanie žalobcu bolo ukončené iným rozhodnutím ako rozhodnutím Okresnej prokuratúry sp. zn. 1Pv 1106/04-62, zo dňa 8.8.2006, z ktorého Krajský súd v Bratislave vychádzal pri žalobcom namietanej časti zdôvodnenia rozsudku.

11. Vzhľadom na uvedené neprisvedčil žalobcovej argumentácii o tom, že ním napádaným odôvodnením by sa tam konajúce sudkyne dopustili lživého vyjadrenia, ktoré je v rozpore so žalobcom označenými ustanoveniami procesných právnych predpisov civilného konania. Na vyvodenie zodpovednosti voči štátu je potrebné kumulatívne, t.j. súčasné splnenie všetkých vyššie uvedených zákonom stanovených podmienok, pričom žalobca v zmysle zásady kontradiktórnosti a povinnosti uniesť dôkazné bremeno svojho tvrdenia, nepreukázal existenciu prvej podmienky a to ním tvrdeného a označeného nesprávneho úradného postupu.

12. Súd prvej inštancie tiež poukázal na to, že žalobca nepreukázal ani ostatné zákonné podmienky zodpovednosti štátu za škodu a to vznik nemajetkovej ujmy; žalobca totižto v konaní nijakým spôsobom skutkovo nevymedzil v čom mu mala vzniknúť nemajetková ujma, len uviedol, že ho ohovorili a v dôsledku toho má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi ním namietaným nesprávnym úradným postupom a nemajetkovou ujmom a ani zo žalobcom navrhnutého oboznamovaného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 16C/74/2006 nevyplynulo, v čom mala žalobcovi vzniknúť nemajetková ujma, ktorá mala byť spôsobená časťou odôvodnenia rozsudku vydaného Krajským súdom v Bratislave, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok súdu Okresného súdu Bratislava I vydaný v tom istom konaní. V súvislosti s argumentáciou žalobcu podotkol, že odvodnenie nemajetkovej ujmy od definície značnej škody v zmysle platnej právnej úpravy v roku 2006 sa javí v súvislosti s v tomto konaní namietaným rozhodnutím, časťou odôvodnenia a postupom štátu realizovaným v r. 2013, ako nedôvodné a bez príčinnej súvislosti.

13. Vyhodnotením vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia a nepreukázal splnenie predpokladov na uplatnenie zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., keď nepreukázal jednak existenciu nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu a ani existenciu nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi nemajetkovou ujmom a ním tvrdeným nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie preto žalobu žalobcu v zmysle § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 § 6 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, ods. 2, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 257 C.s.p. a žalovanej, ktorá mala plný úspech vo veci a ktorá si náhradu trov konania na základe jej výslovného vyjadrenia neuplatnila a ani jej žiadne trovy konania nevznikli, nepriznal.

14. Záverom poznamenal, že pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie nemal o jeho návrhu na zmenu žaloby rozhodovať, ale mal rovno konať o zmenenej žalobe, nakoľko túto zmenu doručil súdu pred prvým pojednávaním, jeho námietku nepovažoval za dôvodnú. Ozrejmil, že v zmysle § 141

C.s.p. ak zmena žaloby nastala pred jej doručením žalovanému, koná súd o zmenenej žalobe bez rozhodovania o pripustení zmeny žaloby. V danom prípade však k takejto situácii nedošlo, nakoľko žalobca zmenu žaloby doručil súdu dňa 14.7.2016, pričom pôvodná žaloba žalobcu bola žalovanému doručená 4.9.2014. Navyše žalobca sa už pôvodnou žalobou domáhal od žalovaného okrem náhrady nemajetkovej ujmy v režime zákona č. 514/2003 Z.z. aj uverejnenia ospravedlnenia z titulu nároku na ochranu osobnosti, avšak konanie v časti ochrany osobnosti s takmer totožným návrhom petitu bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. Uvedené rozhodnutie bolo Krajským súdom v Bratislave potvrdené.

15. Za nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobcu spočívajúcu v jeho tvrdení, že odmietol vykonať ním navrhnuté dôkazy ohľadom jeho ohovorenia senátom Krajského súdu v Bratislave v ním napadnutom rozhodnutí, nakoľko žalobca žiadne iné dôkazy okrem pripojenia spisu tunajšieho súdu sp. zn. 16C/74/2006 nenavrhol a nijakým spôsobom ani skutkovo nedôvodil v čom malo u neho dôjsť k naplneniu predpokladov vymedzených v § 17 zákona č. 514/2003 Z.z..

16. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a), písm. b) písm. e), písm. f), písm. g) a písm. h), ods. 2 C.s.p. a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) bola jeho námietka, že pre správoplatnenie uznesenia č.k. 12C/181/2013-52, zo dňa 16.10.2015 o zastavení konania (v časti nároku, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti žalovanej ospravedlniť sa a v časti určenia, že v prípade ak žalovaná nesplní povinnosť uloženú rozsudkom, je žalobca oprávnený uverejniť na jej náklady v časopise Q. T. ním žiadané ospravedlnenie) pre nezaplatenie súdneho poplatku neboli splnené procesné podmienky, nepripustením zmeny žaloby nezákonným procesným postupom mu súd prvej inštancie odňal právo podľa § 141 C.s.p. a došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a pre ktorú súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pretože tým, že súd prvej inštancie nepripustil ním navrhované obnovenie petitu žaloby v pôvodnom znení, mu znemožnil, aby vykonal dokazovanie k meritu veci. Namietal, že všetky vecné dôvody (skutkové tvrdenia) napadnutého rozsudku (podľa bodov 30. - 40.) sú dôvodmi sudkyne samotnej a žalovaná ich nikdy netvrdila. Konaním súdu v prospech žalovanej sa považuje za poškodeného vo svojom práve na úspech v konaní, ktorý mu za týchto okolností zaručuje § 151 ods. 1 C.s.p.; poukázal pritom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 43/95 z 10.9.1996, zverejneného v Zbierke zákonov SR, čiastka 95, pod číslom 281/1996.

17. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože nepravdivo tvrdí (bod 30. napadnutého rozsudku), že pôvodnou žalobou "... namietaná časť odôvodnenia ... obsahovo vyplýva z rozhodnutia Okresnej prokuratúry sp. zn. 1Pv 1106/04-62 z 8.8.2006..." Pokiaľ by malo byť citované tvrdenie konajúcej sudkyne pravdivé, potom je nepochopiteľné, že citovaným uznesením na č.l. 62 Okresná prokuratúra Bratislava II nahradila svoje pôvodné uznesenie podľa č.l. 51 trestného spisu, ktorého výrok bol totožný s ohováračským tvrdením sudkyň krajského súdu.

18. Vytýkal súdu prvej inštancie, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože ak bolo trestné stíhanie zastavené, pretože podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku je trestné stíhanie neprípustné podľa § 9, potom určite nebolo zastavené preto, že podľa písm. h) zanikla trestnosť činu tak, ako to tvrdia ohováračské sudkyne, ktoré napadol prejednávanou žalobou, pretože neprípustnosť stíhania podľa § 9 nie je totožná so zánikom trestnosti činu pre premlčanie, čo vyplýva z odôvodnenia uznesenia č.k. 2KPt 65/06-32, zo dňa 2.8.2006 Krajskej prokuratúry v Bratislave, ktoré priložil k svojej žalobe zo dňa 16.9.2013.

19. Nesúhlasil s definovaním pojmu "nesprávny úradný postup" súdom prvej inštancie v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., pretože inak by bol tento pojem uvedený úplne zbytočne, pretože všetko, čo je v rozsudku uvedené, smeruje, vyúsť a prejaví sa v rozhodnutí samotnom. Teda kým nie je rozsudok zrušený, môžu sudkyne vo svojich rozsudkoch klamať, nerešpektovať právoplatné rozhodnutia a nedbať na akékoľvek ustanovenie procesného poriadku. Podľa konajúcej sudkyne a podľa zástupcov žalovanej je takýto úradný postup súdu pri rozhodovaní vždy správny, pričom je mu známa argumentácia súdov a žalovanej i v prípade, že by ohováračský rozsudok bol zrušený. Vtedy nemá so svojou žalobou nárok

zase preto, že ohováranie predsa bolo zrušené a tak je všetko v poriadku. Túto argumentáciu považoval za nezmyselnú a poukázal na čl. 2 Ústavy SR.

20. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len "C.s.p."), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26.5.2020 (§ 219 ods. 3 C.s.p.).

21. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 1, ods. 2 O.s.p.).

22. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C.s.p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. založenej na úvahe súdu prvej inštancie o preukázaní predpokladov potrebných pre vznik zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na posúdenie relevantnosti tvrdení žalobcu na podporu podanej žaloby a žalovanej prednesených na jej obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C.s.p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žalobcom uplatňovaného nároku voči žalovanej, ktorého sa žalobca domáhal titulom zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom.

23. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C.s.p.) a v podrobnostiach poukazuje na vyčerpávajúce skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými aspektmi predmetnej žaloby.

24. Súd prvej inštancie totiž v odôvodnení svojho rozsudku dôsledne rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovanú vec a z ktorých vyvodil právne závery a náležite ich vysvetlil; z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil prečo považoval žalobu za nedôvodnú; skutkové a právne závery súdu prvej inštancie tak nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 C.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd prvej inštancie zjavne neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 165/2011).

25. A pretože žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa nevyrovnal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, odvolaciemu súdu sa javí úloha vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C.s.p.) ako kontraproduktívna a neúčelná, keďže žalobcom prezentované "podstatné tvrdenia" v odvolaní boli vo všetkých súvislostiach zodpovedané v dôkladnej a presvedčivej argumentácii súdu prvej inštancie.

26. Posúdenie veci odvolacím súdom sa tak odráža v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Na uvedenom základe neboli, z povahy veci právne irelevantné odvolacie námietky žalobcu, spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

27. Na margo námietky žalobcu, že uznesením vyhláseným súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 29.3.2018, ktorým nepripustil zmenu žaloby spočívajúcu v jej rozšírení v zmysle podania žalobcu doručeného súdu dňa 14.7.2016, súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, nie je oprávnený preskúmať správnosť rozhodnutia o nepripustení zmeny žaloby podľa § 143 C.s.p., nakoľko ide o výsledok vnútorného presvedčenia súdu prvej inštancie a jeho myšlienkového postupu, ktorého správnosť nemožno preskúmať. Námietka žalobcu sa týka aplikačnej a interpretačnej (ne)správnosti súdu prvej inštancie pri postupe podľa § 143 C.s.p., teda (ne)správnosti právneho posúdenia, na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie, avšak realizácia procesných oprávnení žalobcu týmto právnym posúdením nemohla byť znemožnená (pozri napr. R 54/2012, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 62/2010, 2Cdo 97/2010, 3Cdo 53/2011, 4Cdo 68/2011, 5Cdo 44/2011, 6Cdo 41/2011, 7Cdo 26/2010 a 8ECdo/170/2014).

28. Pokiaľ žalobca namietal, že pre správoplatenie uznesenia č.k. 12C/181/2013-52, zo dňa 16.10.2015 o zastavení konania (v časti nároku, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti žalovanej ospravedlniť sa a v časti určenia, že v prípade ak žalovaná nesplní povinnosť uloženú rozsudkom, je žalobca oprávnený uverejniť na jej náklady v časopise Justičná revue ním žiadané ospravedlnenie) pre nezaplatenie súdneho poplatku neboli splnené procesné podmienky, odvolací súd uvádza, že i keď Civilný sporový poriadok výslovne nevypočítava procesné podmienky konania, možno z neho vyvodíť, že procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a strán, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ civilného sporového konania vyplývajúci zo Základných princípov Civilného sporového poriadku (Čl. 1 - 18). Na strane súdu k podmienkam konania patria také jeho vlastnosti, ktoré vymedzujú jeho práva a povinnosti ako orgánu štátu konať a vydať rozhodnutie.

29. Z obsahu spisu vyplýva, že rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I č.k. 12C/181/2013-52, zo dňa 16.10.2015 o čiastočnom zastavení konania, bolo preskúmané v riadnom odvolacom konaní Krajským súdom v Bratislave, ktorý konštatoval správnosť postupu Okresného súdu Bratislava I a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Na strane súdu prvej inštancie preto boli splnené všetky procesné podmienky k tomu, aby konal a rozhodoval v merite veci v zostávajúcej časti uplatneného nároku. Odvolací súd tak nezistil ani naplnenie žalobcom namietaného odvolacieho dôvodu podľa § 265 ods. 1 písm. a) C.s.p.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mala vo veci plný úspech.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).